Решение на Съда (шести състав) от 3 февруари 2011 г. — Европейска комисия/Френска република

(Дело C-395/10) [1]

(Неизпълнение на задължения от държава членка — Директива 2007/2/ЕО — Политика на околната среда — Инфраструктура за пространствена информация — Обмяна и актуализиране на данни в електронен формат — Неприемане на национални мерки за транспониране)

(2011/C 103/17)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: A. Alcover San Pedro и V. Peere)

Ответник: Френска република (представители: G. de Bergues и S. Menez)

Предмет

Неизпълнение на задължения от държава членка — Неприемане в предвидения срок на необходимите разпоредби за съобразяване с Директива 2007/2/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2007 година за създаване на инфраструктура за пространствена информация в Европейската общност (INSPIRE) (ОВ L 108, стр. 1)

Диспозитив

1. *Като не е приела в предписания срок всички законови, подзаконови и административни разпоредби, необходими за съобразяване с Директива 2007/2/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2007 година за създаване на инфраструктура за пространствена информация в Европейската общност (INSPIRE), Френската република не е изпълнила задълженията си по тази директива.*

2. *Осъжда Френската република да заплати съдебните разноски.*

[1] ОВ C 274 от 9.10.2010 г.

Жалба, подадена на 29 януари 2010 г. от Antoniego Tomasza Uznański срещу Определението, постановено от Първоинстанционния съд (осми състав) на 27 ноември 2009 г. по дело T-348/09, Uznański/Полша

(Дело C-143/10 P)

(2011/C 103/18)

Език на производството: полски

Страни

Жалбоподател: Antoni Tomasz Uznański (представител: A. Nowak, adwokat)

Друга страна в производството: Република Полша

С Определение от 19 ноември 2010 г. Съдът (седми състав) отхвърля жалбата.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesfinanzhof (Германия) на 23 декември 2010 г. — Waldemar Hudzinski/Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

(Дело C-611/10)

(2011/C 103/19)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Waldemar Hudzinski

Ответник: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

Преюдициален въпрос

Следва ли член 14а, параграф 1, буква а) от Регламент № 1408/71 [1] да се тълкува в смисъл, че при всички обстоятелства държавата членка, която не е компетентна съгласно посочената разпоредба, се лишава от правомощието да предостави семейни добавки на временно зает на нейната територия работник, при положение че нито той, нито неговите деца не пребивават в компетентната държава и нямат обичайно местопребиваване в тази държава?

[1] Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26), в изменената му и актуализирана редакция.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesfinanzhof (Германия) на 23 декември 2010 г. — Jaroslaw Wawrzyniak/Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

(Дело C-612/10)

(2011/C 103/20)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Jaroslaw Wawrzyniak

Ответник: Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

Преюдициални въпроси

1. Следва ли член 14, параграф 1, буква а) от Регламент № 1408/71 ([1]) да се тълкува в смисъл, че във всеки случай държава членка, в която работник е командирован и която съгласно посочената разпоредба не е компетентната държава членка, нито е държавата членка по местопребиваване на децата му, няма правомощие да предоставя семейни добавки на командирования работник, когато в резултат на командирането в тази държава членка за него не са настъпили неблагоприятни правни последици?

2. Ако отговорът на първия въпрос е отрицателен:

   Следва ли член 14, параграф 1, буква а) от Регламент № 1408/71 да се тълкува в смисъл, че във всеки случай държавата членка, в която работник е командирован и която не е компетентната държава членка, има правомощие да предоставя семейни добавки само ако е установено, че в другата държава членка не съществува право на сходни семейни добавки?

3. Ако отговорът и на този въпрос е отрицателен:

   Следва ли да се счита, че разпоредбите на общностното право, съответно правото на Съюза не допускат национална разпоредба като тази на член 65, параграф 1, първо изречение, точка 2 във връзка с член 65, параграф 2 от EStG, която изключва правото на семейни добавки, ако сходни добавки следва да бъдат изплатени в чужбина или би следвало да бъдат изплатени при подаване на съответно заявление?

4. Ако отговорът на този въпрос е утвърдителен:

   В този случай как следва да бъде решен въпросът с натрупването на правата в компетентната държава членка, която същевременно е и държава членка по местопребиваване на децата, и в държавата, която не е компетентната държава членка и също така не е държавата членка по местопребиваване на децата?

([1]) Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26), в изменената му и актуализирана редакция.

Иск, предявен на 29 декември 2010 г. — Европейска комисия/Френска република

(Дело C-625/10)

(2011/C 103/21)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: J.-P. Keppenne и H. Støvlbæk)

Ответник: Френска република

Искания на ищеца

— да се установи, че поради недостатъчните мерки, взети за транспониране на първия пакет от мерки за железопътния транспорт, Френската република не е изпълнила задълженията си по:

  — член 6, параграф 3 и Приложение II от изменената Директива 91/440/ЕИО ([1]) и член 14, параграф 2 от Директива 2001/14/ЕО ([2]);

  — член 6, параграфи 2-5 от Директива 2001/14/ЕО;

  — член 11 от Директива 2001/14/ЕО;

— да се осъди Френската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на иска си Комисията твърди две нарушения.

На първо място твърди, че ответната страна не спазва всички задължения, предвидени в първия пакет от мерки за железопътния транспорт, който налага не само отделяне на субектите, предоставящи железопътни услуги (във Франция — SNCF), от натоварените с управление на инфраструктурата, но и поемане от независими организации на т.нар. „от първостепенно значение“ функции по разпределяне на железопътния капацитет, събиране на таксите за ползване на инфраструктурата и издаване на лицензи. SNCF обаче било натоварено с някои функции от съществено значение в областта на предоставянето на маршрути, които упражнявало чрез Direction des Circulations Ferroviaires (DCF) [Дирекция железопътно движение]. Тази специализирана служба не била независимо от SNCF нито от юридическа гледна точка, нито от гледна точка на организацията и вземането на решения.

На второ място Комисията изтъква, че националната правна уредба не транспонира правилно и пълно изискванията на Директива 2001/14/ЕО за създаване на схема за подобряване на функционирането от гледна точка на таксите за достъп до железопътната инфраструктура. Съществувал проблем с френското законодателство и доколкото то не предвиждало достатъчно мерки за насърчаване намаляването на разходите за предоставяне на инфраструктура и на равнището на таксите за достъп.

([1]) Директива 91/440/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно развитието на железниците в Общността (ОВ L 237, стр. 25, Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 86).

([2]) Директива 2001/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2001 година за разпределяне капацитета на железопътната инфраструктура и събиране на такси за ползване на железопътна инфраструктура и за сертифициране за безопасност (ОВ L 75, стр. 29, Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 8, стр. 66).